

نقش مادر در نقاشی کودک

نسیم رمضانیپور^۱، وحید احمد ناطقی^۲، محمدرضا شریف زاده^۳

^۱ کارشناس ارشد پژوهش هنر دانشگاه هنر و معماری تهران مرکز

^۲ دکتری حقوق، فرهنگی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بابل

^۳ هیئت علمی دانشکده هنر و معماری تهران مرکز

چکیده

گاه می بینیم که کودک در نقاشی اش تمایل به رنگ تیره دارد، گاهی رنگ روشن را ترجیح می دهد و برخی مواقع نیز تصاویری را نقش می کند که پدر و مادرها را نگران می سازد. الیوریو فرامرزی - روانشناس در کتاب نقاشی کودکان و مفاهیم آن، درباره مراحل نقاشی کودکان می گوید: "نخستین مراحل نقاشی، خط خطی کردن و سپس تکامل چهره نگاری و قصه پردازی در نقاشی است". وی همچنین معتقد است، نقاشی و زندگی عاطفی کودک مثل بررسی رنگها، موضوعها، نقاشی خانواده، رابطه محیط و نقاشی و نقاشی و ناسازگاری، از جمله مؤلفه های مورد بحث روانشناسان است. این روانشناسان یادآور می شوند: در نقاشی همانند خواب و رویا، کودک خود را از ممنوعیتها رها می سازد و با ما در حالتی ناخودآگاهانه، درباره مسائل، کشفیات و دلهره هایش صحبت می کند. در حقیقت، نقاشی و طراحی کودکان یک نوع بازی است ولی بازی ای که خود دارای ویژگی های بسیار ظریفی است که نباید از آن غافل بود. نقاشی، طراحی و موسیقی به کودکان کمک می کند تا خودشان را ابراز کنند. رنگ و تصویر بیش از هر چیز، ذهن بچه را متوجه خود می کند و درعین حال وسیله ایست که بچه بیش از هر چیز می تواند به خلق آن دست بزند. برای درک رنگ و تصویر، کافی است چشم ببیند و برای خلق آن کافی است که بچه دست در رنگ کند و آن را بر در و دیوار یا روی هر چه که دم دستش باشد و حتی سر و صورت و لباس بمالد. نقاشی های کودک در لحظه اول، فقط شکل ظاهری چیزی را نشان می دهند ولی اگر درست و به طور دقیق به آن ها نگاه کنیم، مجموعه ای از خط و رنگ و شکل را روی یک سطح معینی می بینیم که نشان دهند یک واحد تمام است. کودک تجربه و طرز فکر خود را از روی واقعیت، با شکلها و رنگها بیان می کند که نشان دهنده دید خود اوست. او سعی می کند بعضی چیزها را، که در نقاشی وجود ندارد، با بیان تعریف کند و نیز آنچه را که به نظرش مهم نیست، از نقاشی خود پاک کند.

واژه های کلیدی: نقاشی، کودکان، رنگ، خط، شکل

مطالعات هنر و فرهنگ

دوره ۵، شماره ۲، تابستان ۱۳۹۹، صفحات ۳۶-۵۰